

MEZEY KATALIN
A rajz születése

*Fehér házam sötéttel
takarja be az este.
Eltűnik, mintha evvel
mindennek vége lenne.
Felrajzolom emlékül
szobám fehér falára
lángoktól imbolygó
árnyékát. Legalább a
körvonalak foglya
legyen. Átsietett a házon,
eltűnt szemem elől.
Soká néztem utána.
A falra rajzolódott
alakja utoljára.
Lehet, hogy képzeltem.
Álmomat vetítette
a tűz szobám falára.
Ilyen szép ki lehetne?
Múlandó született,
múlandó óhajára,
a vesztes benne él,
temetve önmagába.*

Akinek álom

*Akinek álom nem jön a szemére,
egész éjszaka fáradtan forog,
először érti meg, magas a Kereszt,
alatta zúgva sötétlik a föld.
Hajnali hír jön, torkaszakadtan
kukorít a kakas,
kigyullad az ég és lángba borul.
Tündöklük a Nap.*

Egyre gyorsabban

*Egyre gyorsabban
forog a Föld alattunk,
egyre gyorsabban
futunk, csupán hogy
helyünkön maradjunk.*